סא: הכותים אין להם פרק תשיעי נזיר

ודלמא ברת הוא דלא מחייב. ת"ל דקתמר מהני [דלא][1] תימי לומר שיהא עובד כוכבים בכרת אבל אטמויי מיטמו: **אמר** קרא והזה הטהור על הטמא כל מי שיש לו טהרה יש לו טומאה וכל שאין לו טהרה אין לו טומאה. ועובד כוכבים אין לו טהרה דכתיב והיתה לעדת בני ישראל למשמרת למי נדה חטאת היא למשמרת לבני ישראל ולא לעובדי כוכבים כפי' הקונטרס: **ודלמא** טהרה הוא **דלא** הוי להו הא טומאה אית להו. דהאי והזה הטהור על הטמא לא מייתר דבפ"ק דיומא (דף יד.) מוקמינן ליה למילי אחריני למתכון להזות על האדם והזה על הבהמה ומשני אמר קרא אשר יטמא ולא יתחטא דמייתר יטמא דהוה ליה למכתב אשר לא יתחטא ועוד י"ל משום דוהזה הטהור לא מיירי בטהרה דחיטוי אלא בטומאה מיירי בחיטוי גמור לפי הפסט לו בטבול יום כדתניא' ביכמות (דף עב.) וקרא דממעטינן מיניה עובדי כוכבים מטהרה היינו מטהרת חיטוי דכתיב לבני ישראל למשמרת למי נדה חטאת היא להמי מיירי קרא דאשר יטמא ולא יתחטא דמיירי בחיטוי[2] ולריך עיון ואף על גב דאמת הוא דעובד כוכבים אין לו שום טהרה ואפילו טבילה מ"מ ניתא ליה לאתויי מחיטוי גופיה דומיא דלמשמרת לבני נדה חטאת היא דמיירי ממעטינן עובדי כוכבים דמיירי בחיטוי[3] (ושמא) הא דעובד כוכבים אין לו טהרה ואפי' טבילה היינו משום דאיתקש טבילה לזאת דכתיב וחטאו ביום השביעי

וכבס בגדיו ורחץ במים וטהר.

לשון הר"ף אמר קרא אשר יטמא ולא יתחטא ואיתקש טומאה לטהרה: **רב** אחא בר יעקב אמר **ותתגאלתם אותם** לבניכם אחריכם. מעבדים קמי רב אחא בר לייסב דרשא של אביו דלעיל מי שיש לו אב לענין כל ירושה המפורשת במור' וירושת עבדים מפורשת בקרא דותתגאלתם ועובד כוכבים אינו מורש עבדו לבניו שאין לעובד כוכבים קנין בגוף העבד כדדרשינן פרק השולח (גיטין דף לח.) אתם קונין מהם ולא הם קונין מכם ולא הם קונין זה את זה[2] א"כ כל שיש לו נחלה בעבדים קרוי אביו והוי בכולן לאחיו ולאמו לא יטמא וכל שאין לו נחלה אינו בכולן טומאה כלומר בכולן אביו ואמו לא יטמא: **אי** הבי עבדים נמי. ממעטו מגזירות מהך דרשא שכמו כן אין מורש עבד אחד[3] שיתן לו על ממת אלא יהיה לרבו רשות בו[4] שאינו קונה אותו כדפרישית[5] ולא הם קונים זה מזה וכ"ת דעבדים איתרבו מאליהם עובדי כוכבים נמי ליתרבו מתים וה"ה דאשינויא קמא[6] דמי שיש לו טהרה יש לו טומאה פריך: אלא אמר רבא בשלמא גבי ערכין איכא לאוקמי מיעוטא דבני ישראל למעוטי עובדי כוכבים דאין מערכין וריבוי דאים לרבות עובדי כוכבים דנערכים אבל הכא אי אים לרבות עובדי כוכבים לנזירות א"כ ממעט בני ישראל דמשמע ולא עובדי כוכבים וכ"ת בני ישראל ומביאין קרבן ולא העובדי כוכבים כולן ליתסר כולן ליתסר כאיסורי מזיר [ת"ל אים] אך לא יטמא קרבן: אי מה שיש לו טומאה פריך: אלא אמר רבא בשלמא גבי ערכין איכא לאוקמי מיעוטא דבני ישראל למעוטי עובדי כוכבים דאין מערכין וריבוי דאים לרבות עובדי כוכבים דנערכים אבל הכא אי אים לרבות עובדי כוכבים לנזירות א"כ ממעט בני ישראל דמשמע ולא עובדי כוכבים וכ"ת בני ישראל ומביאין קרבן ולא העובדי כוכבים יכול לא יהו נזירים כלל ליתסר בתורה אף לענין להנחיל נבדו לבנו יש לו טומאה ישנו בכלל לאביו ולאמו לא יטמא ועובד כוכבים אינו בכלל נחלה זו להנחיל נבדו לבנו שהרי אף לעצמו לא היה נזיר העבד [גני בדרשינן בגיטין פ' שולח אתם קונים מהם לא הם קונים מכם ולא הם קונים זה מזה הלכך אינו בכלל לאביו ולאמו לא יטמא: א"כ עבדים נמי [מעטו מהאי קרא שנם נבד אם נתנו לו עבד ע"מ שאין לרבו רשות (בו) אינו נזיר ישו לבנו כדפרישית לא הם קונים זה מזה וק"ל דוקא גבי עובדי כוכבים הוא דאמרינן ולא הם קונים זה מזה דעבד יצא מכלל עובד כוכבים ולכל יני קנינים דינו כישראל. ל"ל לפרש דעבדים אינם כלל שום ירושה ולא ירש אביו ולא נזיר מונו לבנו דעבד אין לו ירש ולעיל נמי ה"מ מפרק הך פירכא אלא איפריך האי שינויא דאשתא דאוקמיה רב אחא ריך ליה: אלא אמר רבא בי ערכין איכא למדרש יעוטא דבני ישראל (קדי

ז א מיי' פ"ז מהלכות טומאת מת הלכה יב:

נוחת הריב"ן

ל) מפני שמתו כי יכין שאין לו טהרה שאין מקבל: ג) ואין העובדי כוכבים כפי' מעריכין אבל כי דהא הדר כתיב בהו: ג) ולא עובדי כוכבים מקרבן קא ממעט להו אי משום מיעוטא כי לא אינעריך למכתב הכא כגי: ד) לשולה דפיפא דקרא אבר יקריבו כו': ה) דגמא:

פי' הרא"ש

כתיב ירושה לענין נזיר דפשיטא דציר אב לענין ירושה הוא: יצא עובד כוכבים שאין לו טומאה שאם נגע במת אינו מקבל טומאה: מ"ל שאין לו טומאה: יצא זה שאין לו קהל דקהל עובדי כוכבים לא איקרי קהל: ודלמא כרת הוא דלא מחייב וכי תימא אמאי צריך למעוטי מהאי כרת טפי מכל שאר כריתות שבתורה ושמא אין כאן יתורא דאורחיה דקרא למכתב ונכרתה הנפש ההיא מתוך עמה אי מתוך הקהל: וכל שאין לו טהרה אין לו טומאה ועובד כוכבים אין לו טהרה דכתיב והיתה לבני ישראל למשמרת למי נדה חטאת היא לבני ישראל ולא לעובדי כוכבים. ודלמא טהרה הוא דלא הויא להו הא טומאה הויא להו וקרא דוהזה הטהור לא מייתר דבפ"ק דיומא דריש ליה ר"ש ורבנן לדרשא אחריתי: איש אשר יטמא ולא יתחטא איתקש טומאה לטהרה וקרא יתירא הוא למידרש א"נ בהאי איתקש קבלת טומאה לחטוי ולהיקש לא בעי יתורא: שאני הכא דכתיב והתגאלתם אותם לבניכם אחריכם. רב אחא בר יעקב מהדר אשנויא דלעיל מי שיש לו אב לענין ירושה ופריך ליה מהא דר' יוחנן דאמר עובד כוכבים ירש את אביו דבר תורה ואתא רב אחא לשנויי הך פירכא ולא קשה להאי שינויא דמי שיש לו אב לכל דין ירושה האמורה בתורה אף לענין להנחיל נבדו לבנו יש לו טומאה ישנו בכלל לאביו ולאמו לא יטמא: א"כ עבדים נמי [מעטו מהאי קרא שנם נבד אם נתנו לו עבד ע"מ שאין לרבו רשות (בו) אינו נזיר ישו לבנו כדפרישית לא הם קונים זה מזה וק"ל דוקא גבי עובדי כוכבים הוא דאמרינן ולא הם קונים זה מזה דעבד יצא מכלל עובד כוכבים ולכל יני קנינים דינו כישראל. ל"ל לפרש דעבדים אינם כלל שום ירושה ולא ירש אביו ולא נזיר מונו לבנו דעבד אין לו ירש ולעיל נמי ה"מ מפרק הך פירכא אלא איפריך האי שינויא דאשתא דאוקמיה רב אחא ריך ליה: אלא אמר רבא בי ערכין איכא למדרש יעוטא דבני ישראל (קדי

מסורת הש"ס

ל) (לקמן סב. ערכין ה:). כ) מלמתות נגע: ג) (לעיל כח: וש"נ). ד) (במדבר ו). ה) (ויקרא כה). ו) (ויקרא כב). ז) (שם). ח) גי' ת"מ ול"ל אם"ג. ט) גי' ת"מ וסבר. י) שיך לדף סב ע"ב.

תורה אור השלם

1. וְאִישׁ אֲשֶׁר יִטְמָא וְלֹא יִתְחַטָּא וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהִוא מִתּוֹךְ הַקָּהָל כִּי אֶת מִקְדַּשׁ יְיָ טִמֵּא מֵי נִדָּה לֹא זֹרַק עָלָיו טָמֵא הוּא: במדבר יט כ
2. וְהִזָּה הַטָּהֹר עַל הַטָּמֵא בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וְחִטָּאוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וְכִבַּס בְּגָדָיו וְרָחַץ בַּמַּיִם וְטָהֹר בָּעָרֶב: במדבר יט יט
3. וְהִתְגָּאַלְתֶּם אֹתָם לִבְנֵיכֶם אַחֲרֵיכֶם לְרִשְׁת אֲחֻזָּה לְעֹלָם בָּהֶם תַּעֲבֹדוּ וּבְאַחֵיכֶם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ בְּאָחִיו לֹא תִרְדֶּה בוֹ בְּפָרֶךְ: ויקרא כה מו
4. דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אִישׁ כִּי יַפְלֵא נֶדֶר בְּעֶרְכְּךָ נַפְשֹׁת לַיְיָ: ויקרא כז ב

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה כל שיש לו טהרה כלומר שיש לו טהרה בהזאה וטבילה: (ב) ד"ה ודלמא וכו' כמגנו טומאה הוא דהויא ליה כל"ל ותיבת והא נמחק:

גליון הש"ם

תוס' ד"ה א"ה עבדים בו' שאינו קונה אותו. ע' יבמות דף סו ע"ב בכ"י ד"ה ועבדיו שקנו וכתוס' שם ד"ה ועבדים: **בא"ד** דמי שיש לו טהרה יש לו טומאה. דבריהם קתומים דנפשטון עבד יש לו טהרה במקוה ומקבל טומאה כמו נשים: תוס' ד"ה **ואיבא בני** ישראל ובו' למעוטי דבר. עי' זמחים דף ה ע"ב תד"ה ניתא ועפ"ק:

הגהות הגר"א

[א] גמ' ת"ל אים (אים) תז"מ:

הגהות התוספות

1. תיכות ת"ל דקתמר מהני דלא, נמחק, וכ"ל דתיקה לתמה לי קרא מהיכי תיתי כו'. 2. כפ"י זה מזה. 3. ל"ל תמר. 4. ל"ל כדדרשינן. 5. ל"ל תדכתיב לעולה פרט לנזירות. 6. תיכת ת"ל נמחק וכ"ל ולכלה. 7. ל"ל לא נמי אין סברא כו'. 8. תיכות לא הוה מעטנו נמחק. וכ"ל מעולה. 9. ל"ל ולא למעוטי שאינן מערכים דסברא כו'. 10. מל"ל דסברא הוא לשאוות ערכין לנדרים לגבל מה שיוכל. וכ"ה בתוספות.

מוסף רש"י

הלכה היא בנזיר. הלכה למשה מסיני הוא בהלכות מזיר (זבחים כג.).

מוסף רש"י

ילא עובד כוכבים שאין לו טומאה. שאם נגע במת אינו טמא: **דלמא כרת הוא דלא מיחייב.** כי נכנס במקדש: **אבל איטמויי איטמו.** נגע במת כדי לטמא אדם וכלים והואיל והוא מיטמא נמצאת אתה אומר שהיא נזירות הלה עליו: **כל שיש לו טהרה.** (ב) בהזאה ובטבילת מקוה יש לו טומאה ועובד כוכבים שאין לו טהרה אין מקבל טומאה והא דאמרינן במס' יבמות בפ' הערל (דף עח.): ערל מקבל הזאה כגון ערל ישראל אלא מימול (ג) שמתו אחיו ממתת מילה אבל ערל עובד כוכבים לא וכיון שאין מקבל הזאה נפיקך אין לו טומאה: **ודלמא טהרה הוא דליים ליה.** שאם קיבל טומאה אפילו שהזה לא נטהר מטומאתו ופוסל את הקדשים במגעו (ג) הא טומאה הויא ליה שאם נגע במת שהוא טמא ומטמא אדם וכלים: **אמר קרא [אים אשר] יטמא ולא יתחטא.** איתקש טומאה לטהרה מתרוייהו טומאה וטהרה קמשמעו כאחד גברא והכי משמע כל מי שאין לו טהרה אין לו טומאה ועובד כוכבים הואיל ואי אפשר לו בטהרה אין לו טומאה: **רב אחא בר יעקב אמר שאני הכא.** נגזרות טעמא מאי אימעיטו להו עובדי כוכבים מנזירות כתיב הכא לאכיו ולאמו לא יטמאה (ד) והתם כתיב והתגאלתם אותם לבניכם אחריכם לרשת אחוזה כל מי שיש לו נחלה לבניו ולאמו יש להם טומאה והני עובדי כוכבים הואיל ואין להם נחלה כדי להורים עבדו לבנו כדכתיב (ה) וגם מבני התושבים הגרים עמכם מהם תקנו ואחריכם בתוך [גיטין] (דף לח.) אתם קונים מהם ולא הם קונים מכם ולא הם קונים זה את זה לא הוי להו טומאה וכל שאין לו טומאה אין לו תורת נזירות: **אי הכי עבדים נמי.** לא ליהוו בתורת נזיר לפי שאינן בתורת נחלה להורים לבניהם כל מה שקנה עבד קנה רבו ולא הן קונין זה את זה יכול להא לא ישראל מינהו: **אלא אמר רבא בשלמא גבי ערכין דכתיב [בני] ישראל.** לא מצית למעוטי עובדי כוכבים לגמרי דהא דכתיב בני ישראל ממעריך בלבד הוא דקממעטו להו כדאמרינן בני ישראל מעריכין (ו) אבל לגמרי לא מצית למעוטי להו דלא ליהוו נערכין אבל הכא הכי בהו אים דמייתי אתי הטובדי כוכבים דליהוו נערכין אבל הכא גבי נזירות ליכא לך למימר דליהוו בכלל נזיר בכל דהיכי אמרת בני ישראל נחרין ומביאין קרבן ואין העובדי כוכבים נחרין ומביאין קרבן דהאי דכתיב בנזיר בני ישראל (ז) קא ממעטו להו מקרבן ומשום מיעוטא דקרבן לא אינעריך למיכתב בני ישראל דמהתם נפקא שאין נחרין ומביאין קרבן דאמרינן במסכת מנחות בפרק אלו מנחות נקמצות (דף עג.): אים אים מבית ישראל כו' אשר יקריב קרבנו לכל נדריהם ולכל נדבותם[1] לרבות את העובדי כוכבים שנודרים נדרים ונדבות כישראל דמלכל נדריהם ולכל נדבותם נפקא לרבות עולה ושלמים ועופות ויין ולבונה א"כ מה ת"ל לעולה (ד) דכתיב[2] אשר יקריבו לה' לעולה פרט לגזירות דאין העובדי כוכבים מביאין קרבן נזירות דכתי' ר' יוסי הגלילי וכיון דמהתם נפקא שאין מביאין קרבן נזירות בני ישראל דהכא למאי אתא אלא לומר לך דלא חל עליהו נזירות כלל והאי דכתיב בהו אים איידי דכתיב אשה לנזרך כתב נמי אים אים שלא לנזור: **ואימא.** דהאי דכתיב בני ישראל גבי נזירות משום דקאתי לאשמועי' דממעטו להו לעובדי כוכבים מנזירות עולם ומיהו בנזירות סתם קאי אלא קרבן מדכתיב בהו אים: **מי כתיב נזיר עולם.** בקרא (ה) דקאמרת בני ישראל נחרין נזירות עולם אבל לא העובדי כוכבים והא לא גמרי נזירות עולם אלא מאבשלום כדאמרינן לעיל בפירקא קמא (דף ד.): **והאמר רבי יוחנן.** בפירקין דלעיל (דף כח.): הלכה היא נערכין כיון דקיימא לן דעובדי כוכבים נודרים נדרים ונדבות כישראלים [לא הוה] ממעט[3] אפילו סתם אים הוה מוקמינן מיעוטא דבני ישראל למעוטי עובדי כוכבים דאין מערכין דסברא[4] הוא להשוותם מקרא דנודרין נדבות כישראל לכל מה שיוכל[5]: **איש** כי יפליא מנעינא ליה לאתויי מופלא סמוך לאים: **הניחא** למ"ד. במסכת נדה (דף מו:) דאמריתא אלא מאן דאמר דרבנן מאי איכא למימר לאתויי מופלא סמוך לאים דעובד כוכבים ודבר תימה הוא דבישראל ליתיה אלא מדרבנן ובעובדי כוכבים ליתיה ופר"י דודאי ישראל דלא הוי בכולן כל יחל עד דהוי גדול וכי הוי גדול מיהא איתא בכל יחל דליתיה בכל יחל ליתיה בהפלאה וכדאמר בפרק [יולא דופן] (שם) וממעטינן מופלא סמוך לאים דישראל אבל עובד כוכבים שאינו רואי לבא בכולן בל יחל לא שייך למעוטי:

הגיעת

ילא עובד כוכבים שאין לו טומאה. שאם נגע במת אינו טמא: **דלמא כרת הוא דלא מיחייב.** כי נכנס במקדש: **אבל איטמויי איטמו.** נגע במת כדי לטמא אדם וכלים והואיל והוא מיטמא נמצאת אתה אומר שהיא נזירות הלה עליו: **כל שיש לו טהרה.** (ב) בהזאה ובטבילת מקוה יש לו טומאה ועובד כוכבים שאין לו טהרה אין מקבל טומאה והא דאמרינן במס' יבמות בפ' הערל (דף עח.): ערל מקבל הזאה כגון ערל ישראל אלא מימול (ג) שמתו אחיו ממתת מילה אבל ערל עובד כוכבים לא וכיון שאין מקבל הזאה נפיקך אין לו טומאה: **ודלמא טהרה הוא דליים ליה.** שאם קיבל טומאה אפילו שהזה לא נטהר מטומאתו ופוסל את הקדשים במגעו (ג) הא טומאה הויא ליה שאם נגע במת שהוא טמא ומטמא אדם וכלים: **אמר קרא [אים אשר] יטמא ולא יתחטא.** איתקש טומאה לטהרה מתרוייהו טומאה וטהרה קמשמעו כאחד גברא והכי משמע כל מי שאין לו טהרה אין לו טומאה ועובד כוכבים הואיל ואי אפשר לו בטהרה אין לו טומאה: **רב אחא בר יעקב אמר שאני הכא.** נגזרות טעמא מאי אימעיטו להו עובדי כוכבים מנזירות כתיב הכא לאכיו ולאמו לא יטמאה (ד) והתם כתיב והתגאלתם אותם לבניכם אחריכם לרשת אחוזה כל מי שיש לו נחלה לבניו ולאמו יש להם טומאה והני עובדי כוכבים הואיל ואין להם נחלה כדי להורים עבדו לבנו כדכתיב (ה) וגם מבני התושבים הגרים עמכם מהם תקנו ואחריכם בתוך [גיטין] (דף לח.) אתם קונים מהם ולא הם קונים מכם ולא הם קונים זה את זה לא הוי להו טומאה וכל שאין לו טומאה אין לו תורת נזירות: **אי הכי עבדים נמי.** לא ליהוו בתורת נזיר לפי שאינן בתורת נחלה להורים לבניהם כל מה שקנה עבד קנה רבו ולא הן קונין זה את זה יכול להא לא ישראל מינהו: **אלא אמר רבא בשלמא גבי ערכין דכתיב [בני] ישראל.** לא מצית למעוטי עובדי כוכבים לגמרי דהא דכתיב בני ישראל ממעריך בלבד הוא דקממעטו להו כדאמרינן בני ישראל מעריכין (ו) אבל לגמרי לא מצית למעוטי להו דלא ליהוו נערכין אבל הכא הכי בהו אים דמייתי אתי הטובדי כוכבים דליהוו נערכין אבל הכא גבי נזירות ליכא לך למימר דליהוו בכלל נזיר בכל דהיכי אמרת בני ישראל נחרין ומביאין קרבן ואין העובדי כוכבים נחרין ומביאין קרבן דהאי דכתיב בנזיר בני ישראל (ז) קא ממעטו להו מקרבן ומשום מיעוטא דקרבן לא אינעריך למיכתב בני ישראל דמהתם נפקא שאין נחרין ומביאין קרבן דאמרינן במסכת מנחות בפרק אלו מנחות נקמצות (דף עג.): אים אים מבית ישראל כו' אשר יקריב קרבנו לכל נדריהם ולכל נדבותם[1] לרבות את העובדי כוכבים שנודרים נדרים ונדבות כישראל דמלכל נדריהם ולכל נדבותם נפקא לרבות עולה ושלמים ועופות ויין ולבונה א"כ מה ת"ל לעולה (ד) דכתיב[2] אשר יקריבו לה' לעולה פרט לגזירות דאין העובדי כוכבים מביאין קרבן נזירות דכתי' ר' יוסי הגלילי וכיון דמהתם נפקא שאין מביאין קרבן נזירות בני ישראל דהכא למאי אתא אלא לומר לך דלא חל עליהו נזירות כלל והאי דכתיב בהו אים איידי דכתיב אשה לנזרך כתב נמי אים אים שלא לנזור: **ואימא.** דהאי דכתיב בני ישראל גבי נזירות משום דקאתי לאשמועי' דממעטו להו לעובדי כוכבים מנזירות עולם ומיהו בנזירות סתם קאי אלא קרבן מדכתיב בהו אים: **מי כתיב נזיר עולם.** בקרא (ה) דקאמרת בני ישראל נחרין נזירות עולם אבל לא העובדי כוכבים והא לא גמרי נזירות עולם אלא מאבשלום כדאמרינן לעיל בפירקא קמא (דף ד.): **והאמר רבי יוחנן.** בפירקין דלעיל (דף כח.): הלכה היא נערכין כיון דקיימא לן דעובדי כוכבים נודרים נדרים ונדבות כישראלים [לא הוה] ממעט[3] אפילו סתם אים הוה מוקמינן מיעוטא דבני ישראל למעוטי עובדי כוכבים דאין מערכין דסברא[4] הוא להשוותם מקרא דנודרין נדבות כישראל לכל מה שיוכל[5]: **איש** כי יפליא מנעינא ליה לאתויי מופלא סמוך לאים: **הניחא** למ"ד. במסכת נדה (דף מו:) דאמריתא אלא מאן דאמר דרבנן מאי איכא למימר לאתויי מופלא סמוך לאים דעובד כוכבים ודבר תימה הוא דבישראל ליתיה אלא מדרבנן ובעובדי כוכבים ליתיה ופר"י דודאי ישראל דלא הוי בכולן כל יחל עד דהוי גדול וכי הוי גדול מיהא איתא בכל יחל דליתיה בכל יחל ליתיה בהפלאה וכדאמר בפרק [יולא דופן] (שם) וממעטינן מופלא סמוך לאים דישראל אבל עובד כוכבים שאינו רואי לבא בכולן בל יחל לא שייך למעוטי:

הגיעת

[1] (ולקיומי הבריא) דאיש אבל גבי נזיר ליכא לקיומי תרוויהו כדפפרש ואזיל הלכך מיעוטא דרשינן ומאיש לא מציא לרבוי מידי ושמא אתא לדרשא אחרינא: לעולה פרט לנזיר במנחות פרק ואלו מנחות דרשינן איש אשר יקריב קרבן לרבות העובדי כוכבים שנודרים נדרים ונדבות כישראל לכל נדריהם ולכל נדבותם ולרבות עולה ושלמים ועופות יין ולבונה א"כ מה ת"ל לעולה דכתיב אשר יקריבו לה' לעולה פרט לנזיר שאין העובדי כוכבים מביאים קרבן נזיר דברי ר' יוסי הגלילי: מידי נזיר עולם כתיב. דקרא בכל נזיר איירי: בני ישראל מדירים בניהם כותבן לעיל האיש מדיר את בנו בנזיר. הא אמר ר' יוחנן הלכה היא בנזיר ולא מסתבר לאוקמי מיעוטא דקרא בדבר שהוא הלכה למשה מסיני: בני ישראל מגלחין על נזירות אביהם אם הפרש אביו מעות לנזיר אותו וטת דבן מגלח על אותן המעות:

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com